

Talán édesanyám megharagutt reám.
Feltűzte zászlóját s veri szüve búját.

Hujjatok levelek, rejsztek el engem,
Mert az én édesem mást szeret, nem engem.
Hadd szeressen mást es, ne csak mind engemet,
Próbálja meg az es az én kenyeremet.
Széjcs Rajna vize, kesken palló rajta,
De én reja fognék, ha belé nem halnék.
Kár vóna énnekem a Rajnába veszni,
Egy hűtlen betyárért magam elveszteni.
Ha tudtad édesem, nem élhetsz meg velem,
Mért nem hagytlál békét én árva fejemnek?
Búsulni nem tudtam, de most megtanultam,
Megtanított a bú szomorú nótára.
Fúvom az éneket, de nem jókedvemből,
Csak a bú mondassa szomorú szüvemből.

Ne csudáld édesem, hogy én sárga vagyok,
Tizenkét hónapja, hogy érted rab vagyok.
Pirosabb vótam én a bazsarózsánál,
Jobban elhervadtam a fehér ruhánál.
Elhervadtam én es mint ősszel a rózsza,
Kinek pirosságát elvette a harmat.
Nekem es elvette egy scmmirevaló,
Kinek a jó isten jót seha se adjon,
Mind éjjel, mind nappal egyaránt bánkódjon,
Mint a só a vízbe sohase nyugodjon.

Igy sorjáltak egymásután a dalok és balladák, s hol megvidámitották, hol megrikatták a résztvevőket. A balladákat főleg a disznótoronkon „ráros bálakon” (batyubálakon) énekelgették legszívesebben.

Hát aztán mit vitt a lány a házasságba, Juli né? — zökkentettük ki kérdésvünkkel a balladák

éneklése szülte hangulatából Kovács Julis néni. „Egy anyának ki van most az esze rekedve, hogy drága bútort vegyen a lányának. Régen egy menyasszonlása is elég volt. Abba két párna, a párnafejecskéken különféle keresztzemes hímek, lepedő, egy dunyha, kicsi virágos vagy ágos festékes (gyapjútakaró az ágy oldalára) meg a felvevő ruhája, meg kerek hímes négyes kendező (törülköző) volt. A ládat négyen vitték erős nehézznek mutatva, pedig elbirta volna egy es.”

Milyen volt a felvevő ruhája?

„Vót véres besztercei rokolya, veres-kék csikos, torca-kötös rokolya, fehér, kék csíkval, teveször szedett vagy rakott rokolya, szedett vagy pocolós ing kenderből, lenből, alsó fehér rékli, derek bunda fekete várszony fődön színes himmel, karinca (kötő), fehér istrimfli vagy kopca, kenyekes bunda, kozsók, szokmány (nagykabát), veres magassorkú csizma, nyakbavaló teveször kendő, hólyagos gyöngy a nyakba. Ha asszon lesz, akkor már nagyrovát tesz a fejére (fejkendőt), met addig hajófej! megy, a két ágra font hajba csukorpántlikát kötve. Asszonykorába főköttében táncol nagyrova nélkül. A főköttő fődje (alapja) fekete bársony, reá arany cankli (szegő) jön, a főköttő széjin csipke jó, még a nagyrova alól is kilátszik a csipke.”

Ma természetesen minderről „csak hírrül lehet hallani”. Eltűnik minden régi, s úgy is van jól. Ne siránkozzunk eltűnésén, hisz ez a dolgok rendje.

Igyekezzünk azonban megmenteni, amíg lehet, és amíg van mit.

P. O.

ACS JÓZSEF

MÜNCHENI UTCARÉSZLET (tus)